

Anne Christine Neergaard

Det føles som om, at du gemmer dig. Bag en maske. Bag en dør. Bag din egen hud. Du ser dig selv flå huden af dit ansigt og skriges dem op i hovedet så de kan se, hvem du virkelig er. At der ikke er nogen maske.

Når du er sammen med andre mennesker, kan du ofte fornemme, om de skjuler noget. Om de gemmer sig. Om de siger noget andet, end det de egentlig har lyst til at sige. Det er næsten som om, at du læser deres tanker. Sådan virker det i hvert fald, men det er ikke dig, der læser nogen tanker. Du hører en indre stemme, der hvisker til dig. Den er der ikke altid, og den er der aldrig, når du er alene. Havde den været det, var du for længe siden blevet indlagt og behandlet, men så længe den ikke er der, når det er mørkt, og du er alene, kan du holde den ud.

Din mor kunne ikke lide dig. Din mor kunne ikke lide sandheden, og selv som barn kendte du ikke til løgn. Du sagde tingene, som de var. Som du så dem. Som stemmen fortalte

det. Som du oplevede og fornemmede verden. Hvorfor skulle du ikke det. "Du må ikke lyve", havde de voksne sagt, og det havde du heller ikke lyst til. Du behøvede ikke være særlig gammel for at regne ud, at din mor sagde en ting, men mente noget andet. At de fleste voksne mennesker sagde en ting, men mente noget andet.

Dengang troede du, at alle havde en stemme, som fortalte dem ting. Barndommen var fantastisk. Du var Dronningen. Klassens leder. Anføreren. Aldrig bange for noget. Altid i spidsen. Du strålede. Puberten var et helvede. Du var den udstødte. Den mærkelige. Hende man kunne holde uden for. Det var ikke fordi, at du ikke forstod, at du skulle spille et spil og ignorere din indre stemme ... men det ville du ikke. Du havde ikke lyst til at lade som om. Og du var meget anderledes end normale teenagere.

Løgnene fylder mere og mere. Både de små løgne blandt venner og de store, åbenlyse samfundsløgne. Du valgte jura, for her er sandheden og løgnen håndgribelig. Kampen mod løgnene er håndgribelig. Der er også sandhed i musik, i matematik ... men intet sted er kampen for eller mod løgnen mere udtalt end for jurister. Stemmen dukker kun op, når du er i nærheden af løgne og løgnere.

Du lagde teenagerårenes rædsler fra dig og tilsluttede dig de voksnes verden, hvor du selv kunne vælge, hvem du ville være sammen med. Det var ikke familien. Løgnere. Det var ikke barndomsvennerne. Løgnere. Det var oftest mennesker, som var meget ældre end dig selv. Du føler aldrig angst, for ikke at høre til, når du dukker op til et selskab. Du sidder aldrig alene fredag aften og spekulerer på, om alle andre laver noget sjovt og har besluttet sig for, at du ikke må være med.

Du var ved at være færdig med studiet, da du mødte Torben. Du så en maske så fascinerende, at du måtte se nærmere på det, som var bag. Du kunne så tydeligt fornemme, at han rummede løgne, men alligevel har din stemme aldrig fortalt dig noget om Torben. Som om, han står over det. Du forelskede dig. Kærligheden blev gengældt, men ikke på den måde, som du ønskede. Du havde ikke set homoseksualiteten, selv om han ikke lagde skjul på den. Men du lod ikke din sjæleven slippe, og da han fortalte, han var ved at starte et bureau, spurgte du, om han havde brug for en ekspert i jura. I blev partnere.

Bureauet Tjenesten

Det er otte år siden, at du og Torben startede bureauet som jævnbyrdige partnere. Jeres første idé var at starte et slags journalistisk bureau og udgive et ugentligt nyhedsbrev om tingenes tilstand i København, men de hemmeligheder i hurtigt gravede op, var så betændte, at I valgte at sælge dem videre til folk, som kunne bruge dem til noget. I blev detektiver.

Torben

Torben er ældre end dig, men du har ikke styr på, hvor meget. Du elsker ham. Du ved ikke hvorfor. Kærlighed er en af de ting, som end ikke du kan styre i dig selv. Det har ikke gjort dig lykkelig. Det har heller ikke gjort dig lykkelig, men det fik dig til at tage et livsvalg, som du ikke ville have taget, hvis du ikke var stødt på ham tilfældigt til et selskab i en villa ud til vandet på Strandvejen. Du er fascineret over hans sociale indignation og den energi, han bruger på at kæmpe for andre end sig selv. For den retfærdighed han rummer. For det gode menneske han er. Du kæmper også Torbens kamp mod uretfærdighed, men du kæmper den mest for Torbens skyld. Du kan ikke se hans fejl. Torben ved godt, at du ikke er normal, men du har aldrig fortalt ham om din stemme.

Peter

Peter er Torbens lillebror. I sammenligning med Torben er han et vildt dyr. Ung og rastløs. Han har det samme verdenssyn som Torben, men løsningen er ikke dialog og enighed. Løsningen er handling. Peter skræmmer dig. Han skræmmer dig, fordi han kan slå ihjel. Han er farlig for sig selv, for Torben og for dig. Du kan godt lide ham. Er endda en smule tiltrukket af hans sene og muskuløse krop. Han lyver heller ikke. Han holder i stedet for sin mund. Det virkede som en naturlig ting at gå i seng med ham. Ikke fordi, at du elskede ham, eller han elsker dig, men fordi I begge var der.

Aksel

Aksel er en god detektiv. Han er opportunist, og han ser sommetider løsninger, som I i al jeres intellektualisering og idealisering ikke får øje på. Han et et øje for menneskets svagheder, som kan være næsten fascinerende. Han flirter med dig. På en måde hvor selv du faktisk ikke er sikker på, om han mener det eller ej. Aksel er så fyldt af løgne, at det nærmest er hans væsen, men sådan er der mange mennesker, som er, og selv om det ville være nemmere, hvis det var sådan, gør løgne ikke nødvendigvis nogen til onde eller dumme mennesker. Han er oveni seksuelt tiltrukket af dig, men du har ikke givet efter ... endnu.

Flemming

Flemming er ikke svag. Du synes selv, at det er mærkeligt, at definere nogen ud fra, hvad de ikke er, men du ved ikke, om han stærk. Men du er helt sikker på, at han ikke er svag. Og han er slet ikke så anal og systematisk, som han selv giver til udtryk. Du har set ham bevæge sig på et skib i søgang. Han er trænet. Han har hemmeligheder, og dem gemmer han bag sine nørdede manerer og usikre facon.

Om at spille Anne Christine

Anne Christine er en ekstrem person, der ikke opfører sig ekstremt. Det ligger meget fjernt for hende at lyve for andre og for sig selv, men det er ved at gå op for hende, at hun måske aldrig skulle være gået ind i detektivbureauet. Hun stillede sig selv spørgsmålet om, hvad hun ville gøre, hvis Torben pludselig en dag blev kørt over, og det gik op for hende, at svaret var, at hun så intet havde at blive i bureauet for ... og det overraskede hende. Anne Christine har levet næsten et helt liv i meget afklaret tilstand, og hun er ved at opdage, at hun måske på ingen måde er afklaret med, hvad hendes liv skal gå ud på ... og at hun har levet gennem sin sjæleven og elsker i ånden Torben, men at det ikke kan vare ved.

Tips til spilleren

Anne Christine er enten psykisk syg eller også har hun en 'magisk' evne, som kommer til udtryk gennem det, hun kalder sin indre stemme. Om det er en form for skizofreni eller en skytsengel, som hjælper hende, er op til dig som spiller. Hendes indre stemme er skyld i, at hun ikke kan leve et normalt liv, for det er begrænset, hvem hun kan holde ud at være sammen med i længere tid. Hun ville aldrig kunne holde ud at have et barn for eksempel. Og Torben er indtil videre den eneste mand, hun har kunne holdet ud at være sammen med i længere tid.

Du behøver ikke at overdrive hendes galskab, men det gør ikke noget, hvis den kommer til udtryk. Hendes indre stemme er ikke en løgnedetektor eller noget i den stil, og spillederen vil gøre dig opmærksom på, når du hører stemmen. Det er ikke noget, du selv kalder frem.

Stikord

- Anne Christine er veltrænet, stærk og hurtig
- Anne Christine har lært selvforsvar og har flere gange måtte forsvare sig mod aggressive mennesker
- Anne Christine bliver næsten aldrig bange
- Anne Christine er god til at tænke rationelt, selv når hun bliver forskrækket eller er i fysisk fare
- Anne Christine har svært ved at føle noget for mennesker hun ikke kender
- Anne Christine har et stærkt seksuelt behov, som hun har undertrykt i mange år
- Anne Christine har somme tider svært ved at forstå almindelige sociale regler
- Anne Christine fornærmer og gør andre kede af det ved at fortælle sandheder, som er ilde hørt

En sag i Hald Ege

Du og resten af bureauet var i Viborg, for at vidne i Vestre Landsret. Retssagen gik fint, jeres fremlæggelser gik fint. Det var afslutningen på en større sag, og I sad på en fortovscafé i Viborg og nød sommersolen og talte om, at I kunne tage en lang weekend og så holde et mandagsmøde og tale om de næste sager, da Torbens telefon ringede. Et ukendt nummer.

Det var hans og Peters moster. Linda Hassing. Hun havde en sag. Eller det vil sige, at hendes søn var forsvundet. Torben og Peters nevø. En knægt med Downs Syndrom ved navn Toke. Forsvundet, mens han var under medicinalfirmaet ProMedicas ansvar, og nu ville de ikke gøre noget for at finde ham eller vedkende deres ansvar for, at de havde mistet hendes søn.

Hun hyrede bureauet, og I er på vej de seks kilometer fra Viborg til Hald Ege i en lejet bil. Sommersolen bager godt. Du mærker spændingen ved at se det sted, hvor Torben og Peter er opvokset. Et sted, som de har fortalt forbløffende lidt om.